

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στή στήλη αυτή θα αρμώμε κάθε βδομάδα, σάν κεφάλια ληστών, όλες τις άσυνταξίες κι άνορθογραφίες που βρίσκονται σέ καθαρευουσαίνικα βιβλία. Συνεργάτες τής στήλης αυτής θάναί ειλ' οι άναγνώστες μας, άρκεί μοναχά κλάι στό βαρβαρισμό που θά μάς στέλνουνε νά σημειώσουν τ' όνομα του βιβλίου και τόν αριθμό τής σελίδας που βρίσκεται).

«*Εύχαριστών θερμώς συγχάριων ύμιν ως πρόεδρον...*»

«*Εύχαριστώ θερμώς επ' άγγελία νίκης ήτις με ένέπλησε χαράν άφ' α τ ο ν...*»

(Γρουπάρης, πρόσθετος στήν Πόλη «*Ακρόπολη*» 17 του 'Απριλίου 1906, άριθ. 8625).

«*Αθήναι*» 10 'Απριλ.

Σελ. 3, στήλη Α', στίχ. 9.

Είναι περιεργότατοι οι αι διπλωματικοί βάνοι.

'*Ιδια* έφ. 15 Μαρτ.

Σελ. 1, στήλη 1, στίχ. 42.

... *επί ταίς νίκαις και τοίς προόδοις.*

«*Ακρόπολις*» 6 'Απριλ., στήλη 5.

... *άβρόχοις χειλέοις.*

'*Ιδια* έφ. 12 'Απριλ., σελ. Β', στήλ. 5.

Η βασίλισσα τής Αγγλίας μετά τής βασιλείας Ουίλιαμ και των προγκηπισσών Σοφίας, Βικτωρίας και Ελένης μετέβησαν εις τήν Σχολήν των χειροτεχνημάτων και παρέμειναν πολλήν ώραν περιεργασθέντες...

'*Ιδια* έφ. 12 'Απριλ., σελ. Β', στήλ. 7.

Η ύποδοχή ήν μοι έκαμεν ο Έλλ. λαός και ο του Πειραιώς τοιοούτος.

'*Ιδια* έφ. 15 'Απριλ., σελ. Β', στήλη 4 και 5.

*Ομιλοῦσαν ειτα ο κ. Καροταίεργης, τονίζων τά φιλόξενα αισθήματα τής Έλλ. πρωτεύουσας, άφ' ής άπεκδέχεται ζωηράν τήν ένδάρρουν εν τώ έργω του και ο διευθυντής τής συναδέλφου «*Πρόδος*» κ. Σπανούδης, έξάρας με βαρυσήμαντον σημασίαν σημεία τινά του άθλητισμού, ως περιέπει, δηλονότι νά τόν άντιλαμβάνονται πάντες οι Έλληνες! Γίνονται κτλ.*

«*Σκρίπ*», 15 'Απριλ., σελ. 3.

Βερολίνον—Κατά τάς έν Θεσσαλονίκης τηλεγραφικάς ειδήσεις των Γερμ. έφημεριδών, ο περιβόητος συνταγματάρχης και άρχικομταξής Γιάνκωφ επί κεφαλής συμμορίας άποτελουμένης εκ 40 ληστανταριτών, προσβλήθη εις α ύπό τουρκικού στρατού, παρά τώ Μελένικον κάτεστράφη φονευθέντος, κατά τά τηλεγραφήματα, και αυτού του Γιάνκωφ.

ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΓΡΑΙΚΟΥ

Ο ήλιος καίγει σάν φωτιά και ή αντίλια μας έμποδίζει νά άγροικάμε μπροστά μας ελεύθερα. Η τρομερή αυτή ζέστα άνοίγει στους Μαραθωνοδρόμους τή μεγάλη πόρτα τής δόξας, τή Μεγάλη πόρτα τής άποθέωσης. Από έξήντα χιλιάδες κι άπάνου στόματα άκούγεται τώ διαταγμένο εκείνο «*χ...*» που τώ περιμένει ή βεβαιότητα...

Όλο τώ Στάδιο, με κρατημένη άναπνοή, στο ποδάρι βρίσκεται και δλουνόνε τά πνέματα τά σπρώχνει ή άνυπομονησία, δλουνόνε ο νοῦς πετάει στή θάλασσά ή άκνοποίηση...

Η έλπίδα πετάει άπό πάνου άπό τώ Στάδιο, και με ένα γλυκό μειδίαμα προσπαθεί ν' άπεικάζη τώ Γραικό δρομεία...

Τώ κανόνι άκούγεται! Μιά φοβερή όχλοβοή άπό δλουνόνε τά στόματα, που άνακουφίζουν τόν πόνο τής καρδιάς, άκούγεται, και βγαίνοντας πετάει άπάνου, όπου βρίσκεται ή γελαστή έλπίδα μας και τήν ψηλώνει περισσότερο, για νά ξεχωρίσει τώ δρομεία...

«*Ενα τρανταχτό αέρχεται!...*» βοίζει και... Έξωφρενιστικά χειροκροτήματα άκούγονται... Είναι Γραικός!...

Με τήν κορώνα τής δόξας στο κεφάλι, φτάνει άκούραστος ο Κουτουλάκης, γελαστός, όμορφος και χαριτωμένος...

Άπό δλούθενε περισσότερα κάτασπρα ρίχτουνται και μεγαλώνουν τόν ένθουσιασμό του, και αυτός πετάει σάν κι' αυτός μιά, δυό φορές τώ Στάδιο, και περήφανος παρουσιάζεται στο Βασιλέα μας, ο όποιος τόν χαιδεύει γιομάτος χαρά και περηφάνεια...

Η Ευρώπη και ή Αμερική όλη γονατίζει μπροστά στή γλυκειά μας πατρίδα, τή δοξασιμένη μας Έλλάδα...

Αλλά τά όνειράτα βλέπει ο φτωχός ο Γραικός!!!...

ΣΤΑΘΗΣ Δ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ

Ο ΑΤΥΧΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Στό Ψήλωμα χωριού τής Κέρκυρας, παλαιούθε είτανε χτισμένο λαμπρό παλάτι, του Πέτρου Αστάλα. Και σήμερα που μετριέται αιώνας άπό τότες, υπάρχει τώ χτίριο, μαυρισμένο άπό τή παλαιότητα, και βρίσκονται άκόμη τά σημάδια περασμένης καλοπέραςης, όπου χαρές και ούρανια ήσυχία βασίθε εκεί.

Ο Αστάλης με πολλά χτήματα και άκατάβλητη δραστηριότητα, έζούσε καλά. Είχε κοπάδια, μύλους, λειτρουδιά, άμπελοχώραφα, και καλοπερνούσε, και έδούλεθε πολύ άσέρι, εργάτες και φτωχοκόριτσα. Είχε και φαμιλία, άπό μιά γυναίκα τήν Άσημίνα, και ένα μοναχογιώ τώ Γιάννη.

Μεγάλωνε ο Γιάννης, και ή έλπίδα του πατέρα, κλεισιμένη στήν καρδιά του, έπροσμενε ν' άποχτήση στα γεράματά του, άσφαλισμένο προστάτη και δικαφεντεφτή του βιού του, και τά στερνά του χρόνια νά περάση ήσυχά και άναπαυμένα: τέτοια είναι ή κανονικιά ζωή, αυτό τώ φυσικό και λογικό.

Είταν βράδυ, στα μπάσματα του χειμώνα. Μαύρο σκοτάδι είταν ριγμένο στους κάμπους, και σέ όλη τή ράχη που άπλωμένα έντίκρυζαν τά σπία τια του χωριού, έθαύριζε βορεινό κρύο άγέρι. Μονάχα λαδοφάναρα έδώ και εκεί γύριζαν τά σπιτάκια, και στο θαμπερό φως ζαστέρων ή άσπράδα καμμιές όμορφης χωριατοπούλας, που έπαιρνε χορτάρι στήν κατσίκια τής, άλλη βαστούσε τήν καρδάρα γεμάτη ζεστό άφρισμένο γάλα, και άλλος ξεπέζευε τώ ζευγάρι του. Αυτό είναι τώ βράδουασμα των χωριών.

*

Γιορτή ξημέρων στο σπίτι του Αστάλα. Τά σφαχτά έτοιμα και άράδα κρέμασιμένα, οι έπιστά-

τες του νοικοκύρη, μπρός πίσω, σιγύριζαν και τά γιορτιατικά τους, που τήν άλλη μέρα θά φορούσαν, για νά χορέψουν στο σπίτι του άφεντικου, με τους καλεσιμένους μέσα στή χαρά του Αστάλα.

Τά μεσάνυχτα έξαφνα ούρλιασμα σκυλιού τάραξε τώ χωριό! και έτέλειωνε τώ θανατόκλαμμα, ο-λοτρόγυρα στο σπίτι του Αστάλα. Ταράχτηκε ο καθένας: και έσφιγγε τήν καρδιά του, και οι γριούλες προμελετούσαν τ' άποφασισμένο κκκό, που θά ξημέρωνε τήν άλλη μέρα. Βέβαια και θετικό, σάν τόν ήλιο που βγαίνει πάντα για νά άνοίξη τήν ήμερα! Ο Γιάννης εκείνο τώ βράδυ άποδειπνήσε και τούδωκε για τώ Ξωκλήσι, όπως πάντα χαρούμενος και τραγουδιστά:

«*Αύγουστίνα μου χρυσή, πότε θάμαστε μαζί!*»

«*Ελεύτεροι νά λέμε, πέντε χρονών τά βάσανα!*»

«*Πού ο άσπλαχνος πατέρας μου, μάς κάνει νά περι-*

νάμε!

«*Πότε θά κελαιδής τ' άηδόνι, τήν ένωση μας τήν*

άγνή!

Άνάμεσα άπό μιάν σκορπισμένη πρασινάδα, μυρτιές δάφνης άγριώματα, μερικά δέντρα και κπαρίσσια, σάν νά κοιμάντανε στήν έρημιά, άμίλητη: άσάλεφτη, ήτουν ή Έκκλησούλα του Άγ. Νίκα.

Φτάνει ο Γιάννης, και σά νά του προμάντευε ή ψυχή, δέν ήτουν εκεί ή Αύγουστίνα, που πάντα πρωτοπήγαινε, πάντα τήν εύρισκε, άκουμπισμένη στο κατώφλιο τής Έκκλησούλας, ίσως και νά γονατίζε στο σκοτάδι, και νά ζόρκασ τόν Άγιο, και τά μυστήρια, για τήν άγάπη που έπρόσμενε, για τόν κόσμο ολό που ήταν ο Γιάννης τής.

*

Φτωχοκόριτσο ή Αύγουστίνα, άπό μικρούλα έβουσε τ' άρνάκια τής, στις άθωες έρημιές και ή φύσις τής έχάρισε χρυσή πλεξίδα άπό άφθονα μαλλιά, ξεζηλισμένα τριγύρω στο γυρτό τής πρόσωπο, ροδακόκκινη με ξεπετασιμένα στήθια ούρανιας παρθένας, και με δυό άσημένιες βερίτσες στα αυτιά τής, λιγερή, μάτις γιομισμένα άγνότη, σφαχτά μοναχά για τώ Γιάννη, που τόν έμαθην νά λατρεύη τόν έρωτα, τή λαχτάρα τής καρδιάς, τά φυσικά του πλάστη.

Μεγάλωσε ή βοσκοπούλα, και σύμφωνα με τά συστήματα του τόπου, έστεκε στο σπίτι, ύφανε, έθγαινε και στον κάμπο για ξύλα, ή σκάλιζε τώ μικρό χτήμα που τής άφήκε ο πατέρας τής, και έζιούσαν με τήν μάνα τής, δλομάνυχες, νοικοκυρμένες στο φτωχικό τους. Και άπό τήν ήμερα που άγάπησε τώ Γιάννη στις ρεσματιές μικρούλα ήπου έβουσε τά πρόβατά τής, και ο Γιάννης γύριζε εκεί για κυνήγι, νέος και αυτός πλούσιος και άσικής με όμορφιά άζετιμωτη και καλωσύνη άκόμη είχε στους τρόπους του, μιά ήτουν ή σκέψη τής, μιά παρηγοριά είχε και μεγάλωνε μέσα τής, σάν τώ κισσό που σφιχτοπλέκεται σέ κανένα άγριόδεντρο, νά πάρη τώ Γιάννη για έντρα, όπως και ο Γιάννης άποφασιστικά τής τώ ξηγήθηκε, και άς ήτουν αυτός πλούσιος και εκείνη φτωχιά. Μονάχα ο Αστάλας, άντίσκοφτε τώ γιού του, και μεγάλη λύπη παράδερνε τώ λογισμό του.

*

Περνάει τώ μεσάνυχτο, ούρλιασε και τώ σκυλί, και άκόμα νά πάη ή Αύγουστίνα στο Γιάννη. Σαίτιές και μαχαιριές μπαινοβγαίναν στήν καρδιά του Γιάννη. Πότες έκλαιγε, πότες έτρόμαζε για κανένα ξαφνικό, μήν τής έσυνέβη. Γιατί στα πέντε χρόνια άγάπης, ποτέ δέν έλειψε τώ συναπάντημα αυτό, πο-